

СТИВЪН КИНГ НАЧИН ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Рано или късно, този въпрос възниква пред всеки лекар. Колко страдание може да понесе един пациент? Различните изследователи отговарят по различен начин, но отговорът винаги се свежда до още един въпрос: До каква степен пациентът иска да оцелее?

26 януари

Два дни, откакто бурята ме изхвърли на брега. Днес обходих острова. Какъв ти остров. 190 крачки в най-широката си част и 267 крачки дълъг от край до край.

Доколкото разбирам, на него няма нищо за ядене.

Казвам се Ричард Пайн. Това е моят дневник. Ако ме открият, бързо ще го унищожа. Нямам проблем с кибрита. С кибрита и хероина. И от двете имам предостатъчно. Нито едното, нито другото не струва и пукнат грош тук, ха-ха. Така, че ще пиша. Поне по-бързо ще минава времето.

Ако трябва да ви разкажа цялата истина — а защо не, поне време имам в изобилие, ще трябва да призная, че при раждането си съм записан Ричард Пинцети, в Малка Италия — Ню Йорк. Искях да стана хирург. Колкото пъти го чуеше, баща ми се засмиваше и ме пращаше да му донеса още една чаша вино. Умря от рак на четиридесет и шест години. Не съжалявах.

Играх футбол в гимназията. Бях най-добрият играч, някога играл с фланелката на моето училище. Защитник. Ненавиждах футбола. Но ако си беден нещастник от предградията и искаш да продължиш в колеж, спортът е единственият ти шанс. Така че играех и получих стипендия като спортист.

И в колежа играх футбол, докато успехът ми стана достатъчно добър, за да получа пълна академична стипендия. В медицинския факултет. Баща ми умря месец и половина, преди да се дипломирам. Голям праз. Мислите, че исках да изляза на сцената, за да получа дипломата си и да видя как мазникът седи някъде в партера? Не ми трябваше и фамилията му. Влязох и в една общност. Не бе от добрите, в които човек с фамилия Пинцети не може да проникне, но така или иначе общност.

Защо пиша това? Всичко е едва ли не смешно. Не, вземам си думите обратно. Наистина е много смешно. Великият доктор Пайн, седнал на една скала по долнище от пижама и тенис-фланелка, върху

остров, достатъчно малък, че можеш да се изплюеш до отсрещната му страна и описва историята на своя живот. Колко съм гладен! Няма значение, ще опиша проклетия си живот, ако искам. Поне ще мисля за нещо друго, а не за празния стомах. Както и да е.

Промених си фамилията на Пайн, още преди да постъпя в медицинския факултет. Майка ми каза, че ѝ разбивам сърцето. Какво сърце? В деня, в който погребяха стареца, тя вече се натискаше с евреина-зарзаватчия, дето има магазин надолу по улицата. За човек, който толкова държи на фамилното име, тя доста бързо промени своето на Щайнбрунер.

Хирургията беше мечтата ми. Още от гимназията. Даже когато навивах бинтовете около ръцете си в началото на всяка игра и им слагах компреси след края. Ако си хирург, ще трябва да се грижиш за ръцете си. Някои от децата ме занасяха за това, наричаха ме шубелията. Достатъчно рискувах, като играех футбол. Но имаше начин да се справя с тях. Този, който го отнесе в моя случай бе Хауи Плоцки, тъп дебелак, с пъпчиво лице. Продавах вестници и заедно с тях приемах залагания. Имаше много начини да си докарам по нещо допълнително. Създаваш контакти, опознаваш хората, събираш информация. Когато по цял ден търчиш по улицата, обикновено се сблъскваш с всичко. Всеки глупак знае как да умре. Трудното е да се научиш как да оцелееш, ако разбирате какво искам да кажа. Така че платих на най-печения побойник в училище, Рики Браци десет долара, за да размаже устата на Хауи Плоцки. Размажи я като муха, му казах аз. Ще ти платя по долар за всеки зъб, който ми донесеш. Рико ми донесе три зъба, увити в хартиена салфетка. Бе натъртил кокалчетата на юмруците си, изпълнявайки задачата. Разбирате какво щях да си навлека на главата, ако сам се бях заел с тази работа.

В медицинския факултет, докато другите глупаци се скапваха от бачкане, за да свържат двата края и се разчекваха между сервитьорски маси, продажба на вратовръзки или миене на подове, аз продължих своя малък рекет. Футболни залагания, баскетболни залагания, полици. Поддържах добри връзки със старата махала.

За първи път влязох в сериозния бизнес, след като се установих в Ню Йорк. Работех в една от най-големите болници. Първоначално беше само бланки за рецепти. Продавах пачка от сто рецепти на някой от махалата и той подправяше имената на четиридесет или петдесет

различни доктора, като използваше образци на почерка им, които също му продавах. Моят човек щеше да се навърта наоколо и да шитне празните рецепти на улицата за десет или двадесет долара. Наркоманите обожаваха такива работи.

След известно време разбрах какъв хаос е в лекарственото складче. Никой не знаеше какво влиза и излиза. Имаше хора, които се прибираха с пълни шепи стока. Но не и аз. Бях винаги внимателен. Навлякох си неприятности, чак когато станах невнимателен и ми изневери късметът. Но ще се оправя. Винаги някак се измъквам.

Не мога да пиша повече. Китката ми е уморена, моливът — изхабен. Не зная защо въобще си играя да пиша тези неща. Вероятно много скоро някой ще ме открие.

27 януари

Снощи течението отнесе лодката и тя потъна на три метра дълбочина до северната част на острова. Хич не ми пука. Така или иначе, дъното ѝ бе като швейцарско сирене, след като преминах с нея по рифа. Вече бях свалил всичко, което можеше да влезе в работа. Четири галона вода. Игли и конци за шиене. Аптечка за първа помощ. Книгата, в която пиша, е била дневник за инспекция на спасителната лодка. Смехотворна работа. Кой е чувал за спасителна лодка, без никаква ХРАНА на борда? Последният доклад датира от 8 август 1970 година. О, да и два ножа, единият тъп, другият сравнително остър, комбинирана лъжица и вилица. Ще ги използвам по време на вечерята ми. Печена скала. Ха-ха. Поне подострих молива си.

Когато се измъкна от тази купчина скали, патинирани от птичи изпражнения, ще съдя Парадайз Лайне до дупка. Само за това си струва да оцелея. А аз ще оцелея. Ще се измъкна от това скапано място. Не се заблуждавайте. Ще се спася от това място.

По-късно.

Когато правих инвентаризация, забравих нещо — две кила чист хероин, на стойност около 350 000 долара, цена — улична, Ню Йорк. Тук нищо не струва. И ако това не е истински майтап! Ха-ха!

28 януари

Е, хапнах — ако може да се нарече ядене. На една от скалите в центъра на острова беше кацнала чайка. Скалите образуваха някакво умалено подобие на планина и бяха целите покрити с птичи изпразнения. Взех един камък, който направо залепна за ръката ми и се покатерих колкото се може по-близо до птицата. Тя просто си стоеше на скалата и ме наблюдаваше с искрящите си черни очи. Сигурен съм, че куркането на червата ми не я изплаши. Хвърлих камъка с цялата сила и я уцелих. Тя издаде продължителен писък и се опита да отлети, но бях строшил дясното ѝ крило. Покатерих се след нея докато тя, подскачайки, се отдалечаваше от мене Виждах кръвта, стичаща се по белите ѝ пера. Проклетата птица започна да си играе на гоненица и докато я преследвах по скалите, кракът ми се заклеци между два камъка и за малко щях да счупя глезена си.

Най-накрая се умори и успях да я хвана в източната част на острова. Тъкмо се опитваше да влезе във водата и да прецапа надалеч. Сграбчих я за опашката, а тя се обърна към мен и ме клъвна. Хванах с една ръка краката ѝ, а с другата строших тънката ѝ шия. Звукът ми достави страхотно удоволствие. Обедът ви е сервиран, господине! Ха-ха!

Занесох я в лагера ми, но преди да я оскубя и изкормя, намазах с йод раната от клюна ѝ. Птиците пренасят толкова микроби, а последното нещо, което ми трябва сега е да пипна някаква инфекция.

Операцията с чайката мина доста гладко. За съжаление, нямаше как да я сготвя. На острова нямаше никаква растителност, никакви изхвърлени на брега дървета, а лодката бе потънала. Така че трябваше да я изям сурова. Стомахът ми искаше веднага да я изхвърли. Разбирах го, но не можех да си го позволя. Преглъщах мъчително, докато премине гаденето. Имам свой номер — броя в обратна посока. Понякога помага.

Можете ли да се представите тази птица, заради която за малко да си счупя глезена и отгоре на всичко ме клъвна злостно? Ако хвана още една утре, ще я изтезавам. На тази прекалено леко ѝ се размина. Докато пиша, поглеждам от време на време отсечената ѝ глава върху пясъка. Черните ѝ очи, макар и изцъклени от смъртта, сякаш ми се подиграват.

Имат ли чайките изобщо мозък?

Стават ли за ядене?

29 януари

Никакво лапане днес. Една чайка кацна близо до моята скалиста планина, но отлетя, преди да се приближи достатъчно до нея, да ѝ забия смъртоносен пас напред. Ха-ха. Пуснах брада. Дяволски ме сърби. Ако чайката отново долети и я пипна, ще ѝ избода очите, преди да я убия.

Бях страхотен хирург, както вече може би съм ви казал. Изритаха ме като мръсно куче. Без майтап — всички го правят, но вдигат шум до бога и се правят на света вода ненапита, когато пипнат някого. Вървете по дяволите всичките. Аз си платих за гяволъка. Втората клетва на Хипократ и всички хипократи.

Бях скътал доста мангизи по време на работата ми като стажант-лекар и лекар в болницата (това би трябвало да означава като офицер и джентълмен според клетвата на Хипократ, но не им се връзвайте), за да създам собствен кабинет на Парк Авеню. Това бе добър атестат за мене, тъй като няхах богато татенце или установен патрон, като повечето от моите „колеги“. Докато излезе късметът ми, баща ми бе прекарал девет години в бедняшкия си гроб. Майка ми почина година, преди да ми отнемат разрешителното за лекарска практика.

Това беше мръсен номер. Имах бизнес с половин дузина аптекари в Ийст Сайд, с две фирми за доставки на лекарства и поне с двадесетина лекари. Те ми препращаха пациенти и аз им се отплащах със същото. Правех операции и предписвах необходимите лекарства за възстановяване след операцията. Не всички операции бяха наложителни, но нито една не съм правил против волята на пациента ми. И съм нямал случай пациент да прочете написаното върху бланката за рецепта и да ми каже „Не искам това“. Слушайте, пациентки с цезарово сечение през 1965 или частично отстраняване на щитовидната жлеза през 1970 биха продължили да вземат болкоуспокояващи лекарства пет или десет години по-късно, ако им позволиш. Понякога така и правех. Не бях единственият. Някои пациенти можеха да си позволят този навик. Понякога някой пациент заспива трудно след незначителна операция. Или проблеми с хапчетата за отслабване. Или либриум. Всичко може да се уреди. Ха! Ако не ги вземат от мен, щяха да ги вземат от някой друг.

Обаче данъчните отиват при това говедо Ловентал. Заплашват го с пет години зад решетките и той им снася няколко имена. Сред тях не пропуснал и моето. Известно време са ме наблюдавали и когато ме спипаха, си бях заработил много повече от пет години затвор. Имаше още няколко далавери, включително с непопълнените бланки за рецепти, от които не бях се отказал до последно. Странна работа, всъщност повече не се нуждаех от тази далавера, но навикът си е навик. Трудно е да се откажеш от допълнителното масълце върху филийката.

Е, и аз имам своите връзки. Понатиснах тук-там, хвърлих неколцина на вълците. Разбира се, тези, които пуснах на ФеБеРе-то бяха истински кучи синове. За бога, гладен съм.

30 януари

Днес няма чайки. Напомня ми за плакатите, които понякога съм виждал в махалата върху празни колички в супермаркета — Днес нямаме домати. Влязох в морето до кръста с острия нож в ръка. В продължение на четири часа останах застинал в една и съща поза, докато слънцето безмилостно напичаше главата ми. На два пъти мислих, че ще припадна, но броих в обратна посока, докато премина. Не видях нито една риба. Нито едничка.

31 януари

Убих още една чайка, по същия начин, както и първата. Бях прекалено гладен, за да я изтезвам така, както исках. Изкормих я и я изядох. Извадих дреболиите, по-късно изядох и тях. Странно как след като хапнеш, ти идва сърце на място. Бях започнал да се страхувам, че губя жизнени сили. Докато лежах в сянката на голямата централна скала, ми се причуваха гласове. На баща ми. На майка ми. На бившата ми съпруга. И най-лошото, на оня едър китаец, който ми продаде хероина в Сайгон. Той фъфлеше, може би заради счупеното си чене.

— Пробфай го — гласът му идваше сякаш от гроба. — Пробфай го и си смръкни малко. Няма да забелесис колко си гладен. Много е хубафр.

Никога досега не съм вземал нищо, даже хапчета за сън.

Казах ли ви, че Ловентал се самоуби? Говедото му с говедо... Взе че се обеси в това, което му служеше за офис. Според мене, направи

услуга на цивилизацията.

Исках да си върна практиката. Някой от тези, с които говорих, ми казаха, че може да стане, но ще струва доста мангизи. Трябваше да се смажат колелцата на машинката — това го разбирах, но с повече смазка, отколкото съм си представял. Имах в трезора на една банка сейф с 40 000 долара. Реших да си опитам щастието и да ги завъртя. Да ги удвоя или утроя.

Така че отидох при Рони Ханели. Бяхме играли заедно футбол в колежа и когато брат му трябваше да стажува, му помогнах да се намери място в болницата. Самият Рони следваше право, не е ли смешно? В махалата го наричахме Рони Шерифа, тъй като той беше арбитърът във всички игри и рефер в хокея. Ако не ти харесваха отсъжданията му, имаше избор — можеше да си държиш устата затворена или да отнесеш юмука му в зъбите.

Пуерториканците го наричаха Рониталиано. В една дума — Рониталиано. Честичко му се подмазвах. И това копеле отиде в колеж, след това в юридическия факултет и с лекота взе от първо явяване изпита си за правоспособност като адвокат в съда, след това направи кантора в старата махала, точно до бара „При аквариума“. Затварям очи и си го представям как бавно преминава покрай блока с белия си Континентъл. Най-големият шибан лихвар-кождер в града.

Знаех си, че Рони ще измисли нещо за мене.

„Работата е опасна“, каза той. „Но ти не си малък и можеш да се справиш. А ако докараш стоката тук, ще те представя на някои хора. Един от тях е щатски конгресмен.“

Даде ми две имена. Едното на големия китаец, Хенри Ли Цу. Другият беше виетнамецът Солом Нго. Аптекаря. Срещу заплащане щеше да тества продукта на китаеца. Китаецът бе завъртял няколко мръсни номера. Шегичките му включваха найлонови торби пълни с талк, с прах за пране или препарат за химическо чистене или царевично нишесте. Рони каза, че някой ден заради малките шегички на Ли Цу ще му светят маслото.

1 февруари

Появи се самолет. Прелетя точно над острова. Опитах се да се покатеря на върха на скалата и да му махна. Кракът ми се заклеци в дупка. Същата проклетата дупка, в която паднах в деня, когато убих

първата птица. Счупих си глезена, фрактура в ставата. Счупената кост изхрущя като пистолетен изстрел. Болката бе непоносима. Извиках от болка, замахах с ръце като луд, но паднах, ударих главата си и загубих съзнание. Дойдох на себе си едва след залез слънце. От раната на главата ми би потекла кръв. Глезенът се бе подул като автомобилна гума и докато съм лежал, зверски съм изгорял на слънцето. Ако бях останал още някой друг час на слънцето, щях да се покрия целия с мехури.

Довлякох се обратно и прекарах нощта в треперене и тотално объркване, от които ми идеше да плача. Дезинфекцирах раната на главата, която е точно над дясното ми слепоочие и я превързах, доколкото можах. Само незначителна рана на черепа и леко сътресение. Но глезенът ми бе лошо пострадал, счупването беше на две места, може би на три.

Как щях да преследвам птиците на следващия ден? Сигурно самолетът е бил изпратен, за да търси случайно оцелели от кораба „Калас“. В тъмнината и бурята, спасителната лодка би могла да бъде отнесена далеч от мястото, където корабът потъна. Едва ли щяха да се върнат по този път.

Господи, колко ме боли глезенът.

2 февруари

Направих знак върху малкия пясъчлив плаж на южната страна на острова, където пристана спасителната лодка. Отне ми цял ден. От време на време се просвах под сянката, хвърляна от скалата. Въпреки това, на два пъти припадах. По мои сметки, бях загубил десет килограма, предимно от обезводняване. Но сега, от мястото, където съм седнал мога да видя буквите, чието изписване ми отне цял ден — с тъмни камъчета върху белия пясък бе изписано ПОМОЩ с букви, дълги метър и двадесет.

Ако мине още един самолет, няма да ме пропусне.

Ако има още един самолет.

Кракът ми се обажда постоянно. Все още има подутина и застрашително потъмнява около мястото на двойната фрактура. Потъмняването сякаш напредва. Превързах го здраво с парчета от ризата ми и това малко облекчи острата болка, но въпреки това тя е толкова силна, че по-скоро ще припадна, отколкото да заспя.

Започвам да си мисля, че ще ми се наложи да го ампутирам.

3 февруари

Подуването и потъмняването съвсем се влошиха. Ще почакам до утре, ако операцията стане необходима, надявам се, че ще мога да я осъществя. Имам кибрит, с който да стерилизирам острия нож, имам игла и конци от комплектното за шиене, ризата за превръзки.

Имам даже два килограма болкоуспокояващо, въпреки че не е от лекарствата, които обикновено предписвам. Но мнозина биха го приели, ако можеха да го докопат. Бъдете сигурни. Помислете си за тези стари дами със синкави коси, които биха смъркали и освежител за въздуха „Глейд“, ако са сигурни, че ще им даде възможност да изпитат блаженството. Повярвайте ми!

4 февруари

Реших да ампутирам крака си. Не съм вкусил нищо от четири дни. Ако почакам още, рискувам да припадна от болка, шок и глад посред операцията и кръвта ми да изтече. Колкото и да съм обречен, искам да живея. Спомням си какво казваше професор Мокридж в курса по основи на анатомията. Старият Моки, както го наричахме. Рано или късно, един въпрос възниква пред всеки лекар: Колко страдание може да понесе пациентът? И той забиваше показалката в картата на човешкото тяло и сочеше дроба, бъбреците, сърцето, далака, вътрешностите. В основата си, господа, отговорът е винаги друг въпрос: До каква степен пациентът иска да оцелее? Мисля, че ще издържа. Уверен съм в това.

Предполагам, че сега пиша с намерение да отложам неизбежното, но се сетих, че не съм завършил историята за митарствата, довели ме дотук. По-добре да завърша тази част на повествованието ми, в случай че операцията ми е неуспешна. Ще отнеме само няколко минути и се надявам, че ще имам достатъчно дневна светлина за операцията, тъй като според часовника ми Пулсар, часът е само девет и девет сутринта. Ха!

Отлетях до Сайгон като турист. Не ви ли звучи странно? На мене не. Все още има хиляди туристи, които посещават тази страна, въпреки войната на Никсън. Има хора, които искат да видят бой на петли или блъскане на коли.

Моят приятел — китаецът бе взел стоката. Отнесох я до Нго, който удостовери, че е с високо качество. Той ми разказа, че преди четири месеца Ли Цу изиграл една от неговите шегички и колата на жена му била взривена, когато тя завъртяла ключа на опела си. Оттогава насам нямало повече груби шеги.

Останах в Сайгон три седмици, бях си запазил кабина на борда на пасажерския кораб „Калас“, който щеше да отплава за Сан Франциско. Първокласна кабина. Да прекарам в кораба стоката не беше проблем, срещу възнаграждение Нго уреди двама митнически служители да ме пуснат безпрепятствено, след като хвърлиха разсеян поглед на съдържанието на куфарите ми. Стоката беше в сак на една авиокомпания, който те изобщо не си направиха труда да погледнат.

„Да минеш през американската митница ще бъде далеч по-трудно — каза ми Нго. — Но това си е вече твой проблем“.

Нямах намерение да прокарам стоката през американската митница. Рони Ханели се бе договорил с един гмуркач, който срещу три хиляди долара щеше да осъществи целия трансфер. Трябваше да се срещна с него (като си помисля, точно преди два дена) в някакъв евтин нощен приют в Сан Франциско, наречен „Сейнт Реджис Хотел“. Планът беше да сложа стоката във водонепромокаема кутия. На капака ѝ имаше часовников механизъм и пакет червена боя. Преди кораба да акостира в пристанището, бидонът трябваше да бъде изхвърлен зад борда, но естествено, не от мене.

Когато „Калас“ потъна, все още търсех готвач или стюард, на когото малко допълнителни мангизи щяха да свършат добра работа и който щеше да бъде достатъчно умен — или достатъчно глупав да държи устата си затворена след това.

Не зная как или защо потъна. Бушуваше буря, но корабът сякаш безпрепятствено се справяше с нея. Около осем часа вечерта на 23 януари, някъде в долните палуби имаше експлозия. По това време бях във фойето и „Калас“ започна веднага да се накланя наляво или изразът беше да прави крен наляво?

Хората пицяха и бягаха във всички посоки. Бутилките се сгромолясваха от рафтовете в бара и се разбиваха шумно на пода. От долната палуба с олюляваща се походка се изкачи някакъв мъж, чиято риза гореше, а кожата му бе добре препечена. Високоговорителят казваше на пасажерите да се отправят към спасителните лодки които

им бяха определени по време на инструктажа в началото на круиза. Хората продължиха да бягат нагоре-надолу. Малцина бяха присъствували на инструктажа за спасителните лодки. Аз не само присъствах, а бях един от първите, тъй като исках да седна в първия ред, където ще мога да видя всичко безпрепятствено. Винаги отделям доста внимание, когато става въпрос за собствената ми кожа.

Отидох до кабината ми, взех торбичките хероин и ги напъхах в джобовете. След това отидох до спасителна лодка номер 8. Докато се изкачвах по стълбата към главната палуба, последваха още два взрива и корабът започна още по-рязко да се накланя.

Там горе хаосът бе пълен. Видях как жена с бебе в ръцете, която крещеше пронизително, притича покрай мене, набра скорост, докато спринтираше по хлъзгавата, олюляваща се палуба. Удари перилата с бедрата си и се преметна навън. Видях как направи двойно салто и бе на път да направи и тройно, когато я загубих от погледа си. Мъж на средна възраст седеше в центъра на игралния салон и скубеше косите си. Друг мъж, облечен в бяла готварска униформа, с ужасно обгорели ръце и лице, бавно пристъпваше от място на място и пищеше: **ПОМОГНЕТЕ МИ! НЕ МОГА ДА ВИЖДАМ! ПОМОГНЕТЕ МИ! НЕ МОГА ДА ВИЖДАМ!**

Паниката беше тотална, разпространяваше се от пасажерите върху екипажа като заразна болест. Трябва да имате предвид, че времето от първата експлозия до фактическото потопяване на „Калас“ бе само двадесетина минути. Някои от местата със спасителните лодки бяха препълнени с пищящи пасажери, докато други бяха абсолютно празни. Моята, на наклонената страна на кораба, бе почти изоставена. С изключение на мен и един обикновен моряк с пъпчиво преbledняло лице, нямаше жива душа пред спасителната лодка.

— Хайде да спускаме това скапано корито във водата — каза той, а очите му за малко щяха да изхвърчат от орбитите от страх. — Проклетият кораб отива направо към дъното.

Механизмът на спасителната лодка е достатъчно лесен управление, но той бе толкова сащисан, че заплете въжетата. Лодката се спусна надолу и след това увисна, като носът бе метър по-надолу от кърмата. Приблжих се, за да му помогна, когато той започна да вика. Успя да развърже омотаното въже, но ръката му пострада. Спускащото се въже бързо премина през отворената му длан и я одра с кожата и

тежестта на лодката го отнесе извън борда. Хвърлих въжената стълба надолу, бързо се спуснах по нея и освободих лодката от придържащите я въжета. След това започнах да гребя, нещо, което понякога съм правил за удоволствие по време на гостуванията ми в летните къщи на приятели, а сега го правех, за да спася живота си. Знаех, че ако не се отдалеча достатъчно от загиващата „Калас“, преди корабът да потъне, щеше да ме завлече на дъното със себе си.

Само пет минути по-късно корабът се отправи към дъното. Не можах да се измъкна изцяло от водовъртежа, трябваше да гребя като луд, за да остана на същото място. Корабът потъна много бързо. На перилата на носа му продължаваха да се натискат отчаяни пасажери, които пицяха с всичка сила. Приличаха на стадо маймуни.

Бурята стана още по-яръстна. Загубих едното гребло, но успях да запазя другото. Нощта премина в полусън, първо изчерпвах водата от лодката, после сграбчвах греблата и се опитвах да насоча носа на лодката срещу поредната надигаща се вълна.

По някое време преди зазоряване на двадесет и четвърти, вълните започнаха да се засилват зад гърба ми. Беше ужасяващо, но същевременно страхотно възбуждащо. Изведнъж почувствах как някой сякаш изстърга дъното на лодката под мене, но преди да потъне, спасителната лодка заседна до тази забравена от Бога купчина камъни. И досега не зная къде се намирам, изобщо нямам представа. Навигацията никога не е била от силните ми страни, ха-ха. Но зная какво трябва да направя. Това може да се окаже последният ми запис, но мисля, че ще се справя успешно. Нали досега все съм се оправял? Освен това, напоследък правят страхотно удачни протези. Ще мога да се оправям доста добре и с едно стъпало.

Сега е времето да разбере дали съм толкова печен, какъвто се представям. Стискайте палци.

5 февруари

Направих го.

Най-ме притесняваше болката. Мога да издържам на болка, но се страхувах, че както бях отслабнал, гладът и агонията можеха да ме накарат да загубя съзнание, преди да завърша операцията.

Но хероинът лесно реши този проблем. Отворих една торбичка и смръкнах две големи купчинки от праха, който бях сипал върху

гладката скала — първо с дясната ноздра, след това с лявата. Беше все едно да вдишваш приятно успокояващ лед, който през мозъка обхваща цялото ти тяло. Смръкнах хероина веднага, след като приключих записките в дневника — 9:45. Следващият път, когато погледнах часовника си, сенките се бяха извъртели и ме бяха оставили отчасти на слънце и часът бе 12:41. Бях изпаднал в наркотично опиянение. Никога не съм си мислил, че може да бъде толкова хубаво и не мога да разбера защо съм се отнасял с такова презрение към това преди. Болката, ужасът, страданието... всичко изчезна, остана само спокойна еуфория. В това състояние съм оперирал.

Наистина изпитвах остра болка, особено в първия етап на операцията. Но сякаш болката бе извън мен, сякаш я изпитваше някой друг. Тя ме измъчваше, но ми бе и много интересно. Разбирате ли това? Ако сте вземали силно лекарство на основата на морфина може би ще разберете. То не само притъпява болката. То влияе върху душевното състояние. Спокойно блаженство. Разбирам защо хората така се пристрастяват, въпреки че пристрастявам е силна дума и се използва най-често от хора, които никога не са го опитвали.

Някъде в средата на операцията, болката стана нещо по-лично. Почувствах как премалявам. Погледнах с копнеж отворената торбичка бял прах, но успях да се заставя да извия поглед встрани. Ако отново се бях навел да смъркам, кръвта ми щеше да изтече. Ако бях припаднал — също. Вместо това започнах да броя обратно от сто към едно.

Загубата на кръв беше най-критичният фактор. Като хирург, си давах ясна сметка за това. Нито една капка не трябваше да се пролива, без да е абсолютно наложително. Ако пациент получи кръвоизлив в болница, можете да му прелеете кръв. За мен не съществуваше такава възможност. Каквото загубех — а когато завърших, пясъкът под крака ми бе потъмнял от кръв — беше загубено, докато вътрешната ми лаборатория не го възстановеше. Нямах скоби, средства за спиране на кръвоизлив, нямах и хирургически конци.

Започнах операцията точно в 12:45 и завърших в 1:50 и веднага приех ударна доза хероин, за да ме отпусне. Озовах се в сив свят, лишен от болка и страдание и останах там почти до пет часа. Когато излязох от него, слънцето бе приближило хоризонта на запад и хвърляше златна пътека през синевата на Тихия океан към мен. Не бях

виждал никога подобна красота... струваше си да се понесе цялата болка заради този миг. Час по-късно подремнах още малко, което ми даде възможност да се наслаждавам на залеза.

Веднага след като се стъмни аз...

Аз...

Почакайте. Нали ви казах, че не бях ял нищо в продължение на четири дни. И че единствената помощ, на която се надявах, за да възстановя разклатения си организъм, бе собственото ми тяло. Не ви ли казах досега, че оцеляването е дело преди всичко на съзнанието? На висшия разум? Няма да се опитвам да оправдая действията си, като кажа, че на мое място, и вие бихте постъпили така. Преди всичко, вероятно вие не сте хирург. Даже ако познавате механизма на ампутацията, сигурно щяхте да се накълцате така, че кръвта ви щеше да изтече, така или иначе. Даже и ако оцелеете след операцията и шока от травмата, може би самата мисъл никога няма да се появи в предубеденото ви съзнание. Няма значение. Никой не трябва да научи. Последният ми акт, преди да напусна този остров, ще бъде да унищожа тази книга.

Бях много внимателен.

Измих го старателно, преди да го изям.

7 февруари

Ампутираният крайник ме болеше лошо, а болката се изостряше от време на време. Но мисля, че дълбокият сърбеж, когато започва процесът на оздравяване е още по-неприятен. Цял следобед си спомнях за пациентите, които идваха при мене с оплакване, че не могат да издържат ужасния сърбеж на заздравяващата плът, а по никакъв начин не можеш да се почешеш. Обикновено им се усмихвах и им казвах, че на следващия ден ще се почувстват по-добре, като дълбоко в себе си мислех какви мърморковци, какви медузи и какви неблагодарни бебета бяха всички те. Сега ги разбирам. Няколко пъти едва се сдържах да не разкъсам превръзката от ампутирания крак и да го почеша, като заровя пръсти в меката сурова плът и измъкна грубите конци и оставя кръвта да се стича по пясъка. Бих направил всичко, само и само да се отърва от този подлудяващ, ужасен сърбеж.

Като стане така, започвам да броя от сто към едно. И смъркам хероин.

Нямам представа до каква степен съм се пристрастил, но зная, че почти непрекъснато се друсам след операцията. Убива глада, така да знаете. Почти не осъзнавам, че съм гладен. Някъде в стомаха ми чувствам слабо, далечно стържене и това е всичко. Лесно може да не му се обръща внимание. Въпреки това, не мога. Хероинът няма реална калорична стойност. Проверявам състоянието си, пълзя от място на място, измервам енергията си. Тя отслабва.

Господи, надявам се, че няма да е необходимо, но може да се наложи още една операция.

По-късно.

Още един самолет прелетя над мен. Прекалено високо, за да ме забележи. Единственото, което забелязах бе следата, която остави в небето. Въпреки това му магнах. Махах му и крещях с всички сили. Когато изчезна, се разридах.

Сега е прекалено късно, за да се види. Храна. Мисля си за всякакъв вид храна. Лазанята на майка ми. Хляб с чесън. Охлюви. Раци и лобстери. Печени ребра. Мелба с праскови. Лондонско печено. Огромно парче сметанова торта и голяма купичка домашен ванилов сладолед, който дават за десерт в сладкарницата на Първо авеню. Топли шницели. Печена съомга. Печена шунка с резени ананас. Резени лук. Лучена яхния с картофи в чиния, студен чай бавно, бавно да си пия, а от френските картопки свят да ти се завие.

100,99,98,97,96,95,94.

Господи, Господи, Господи.

8 февруари.

Още една чайка кацна върху скалата тази сутрин. Голяма и тлъста. Тъкмо седях в сянката на скалата, където е разположен лагерът ми, с вдигнат нагоре бинтован ампутиран крак. Слюнката ми потече, веднага след като чайката кацна. Като едно от кучетата на Павлов. Чувствах се напълно безпомощен. Като едно бебе.

Взех камък, достатъчно голям, за да ми пасне в ръката и започнах пълзешком да се промъквам към нея. Чувствах се като на терена и си представях ясно как коментаторът казва: „Пинцети напредва по терена, спира се, оглежда се, на кого да подаде, готви се да нанесе решаващия удар“. (Искам да кажа Пайн, Пайн) Нямам особени

шансове. Сигурен съм, че тя ще отлети. Но трябва да опитам. Ако мога да пипна тази охранена и нахална птица, ще мога да отлагам до безкрайност втората операция. Пълзях към нея, от време на време удрях ампутирания си крак в някой камък и чувствах как от очите ми изскачат искри и очаквах тя да се вдигне. Не успях.

Тя щъкаше напред-назад, тлъстите ѝ гърди изпъчени като на генерал, инспектиращ войските си. От време-навреме ме изглеждаше с мъничките си, нахални очички и аз замръзвах на мястото си и броях от сто в обратен ред, докато отново тръгне да се разхожда напред-назад. Всеки път, когато махваше с крила, стомахът ми се обръщаше. Продължих да скимтя като пребито куче. Не можех да се спра. Чувствах се като пребито куче.

Не зная колко време я дебнах. Час? Два? Колкото по се приближавах до нея, толкова по-силно биеше сърцето ми и по-вкусна ми изглеждаше чайката. Тя сякаш се гавреше с мене и започнах да си мисля, че щом се приближа достатъчно близко до нея, за да мога да я ударя, тя ще отлети. Ръцете и краката ми започнаха да треперят. Устата ми бе пресъхнала. Ампутираният ми крак трептеше като опъната струна. Сега си мисля, че всичко е било, защото цял следобед не бях се друсал. Толкова бързо? Та аз започнах да смъркам преди по-малко от седмица!

Няма значение. Имам нужда от това. Слава богу, че имам достатъчно. Ако трябва да се подложа на лечение по-късно в Щатите, ще отида с усмивка в най-добрата клиника в Калифорния. Точно сега проблемът ми е съвсем друг, нали?

Когато се доближих достатъчно, не исках да хвърлям камъка. Обзе ме безумното чувство, че сигурно няма да я улуча, макар и на сантиметри. Продължих да се катеря по скалата, с отхвърлена назад глава, потта се стичаше по изхабеното ми, приличащо на плашило тяло. Казах ли ви, че зъбите ми започнаха да изгниват? Ако бях суеверен, щях да кажа, че това, е защото изядох... Ха! Знаем за какво става дума, нали? Отново се спрях. Бях много по-близо до нея, отколкото се бях приближавал до останалите чайки. Не можех да събера кураж, за да го направя. Стисках камъка, докато пръстите ме заболяха и въпреки това не можех да се осмеля да го хвърля. Тъй като точно знаех какво ще трябва да направя, ако пропусна.

Не ми пукаше дали ще изразходвам цялата стока. Ще ги съдя до дупка! Ще живея разкошно до края на живота си. До края на един дълъг, дълъг живот!

Сега си мисля, че трябваше да изпълзя до нея, без да хвърлям камъка, ако тя най-накрая не бе разперила крила. Щях да допълзя до нея и да я удуша. Но тя разпери криле за полет. Изкрещях, изправих се на колене и хвърлих камъка си с всичка сила. И я ударих!

Птицата изграчи сподавено и падна назад от другата страна на скалата. Въодушевен и щастлив, без да обръщам внимание дали ще си ударя ампутирания крак или ще разтворя раната, изпълзях и се прехвърлих на другата страна. Загубих равновесие и си цапнах главата в скалата. Даже и не забелязах тогава, въпреки че ми излезе доста голяма цицина. Всичко, за което мислех, бе птицата и как я ударих в крилото, фантастичен късмет!

Тя се спускаше към плажа от другата страна, със провиснало счупено крило и напоени с кръв гърди. Пълзях колкото се може по-бързо, но тя пълзеше още по-бързо.

Състезание на сакатите! Ха-ха-ха-ха. Можех да я пипна, съкращавах разстоянието, но пазех ръцете си. Трябва да се грижа добре за тях. Може пак да ми потрябват. Въпреки че внимавах, обелих дланите си, докато стигна до тясната ивица плаж и разбих циферблата на часовника си в един камък.

Чайката цопна във водата и шумно грачеше. Едва успях да я сграбча. В ръката ми останаха шепя пера от опашката ѝ. Паднах във водата, глътнах вода, и се задавих.

Продължих да пълзя, даже се опитах да плувам след нея. Превръзката падна от крака ми. Започнах да потъвам. Едва се измъкнах на брега, разтреперан от изтощение, обезумял от болка, ридаех и проклинах чайката. Тя се носеше по вълните дълго време, все по-далече и по-далече. Спомням си как по едно време започнах да се моля тя да се върне. Но когато се загуби зад рифа, разбрах, че сигурно е умряла.

Не беше справедливо.

Отне ми почти час да допълзя обратно до моя лагер. Смръкнах голяма доза хероин, но и сега съм адски ядосан на чайката. Ако ми е било писано да я изпусна, защо трябваше да ме дразни толкова? Защо просто не отлетя?

9 февруари

Ампутирах си левия крак и го превързах с гащите си. Странно. През цялото време на операцията скимтях. Скимтях така, както когато видях чайката. Скимтях безпомощно. Но се заставих да почакам, докато се стъмни. Просто броих от сто към едно... двадесет или тридесет пъти. Ха! Ха!

След това...

Непрекъснато си повтарях: студено печено. Студено печено. Студено печено.

11 (?) февруари.

Последните два дни валя. И духаше силен вятър. Успях да смъкна няколко камъка от голямата купчина, за да мога да направя дупка, в която да се завра. Намерих един малък паяк. Стиснах го между пръстите си, преди да може да се измъкне и го изядох. Много вкусен беше. Сочен. Помислих си, че камъните над мен може да паднат и да ме погребат жив. Хич не ми пукаше.

Цялата буря я изкарах силно друсан. Може би е валяло три дена, а не един. Или само един. Но мисля, че се стъмни два пъти. Обичам да смъркам. Тогава не чувствам болка или сърбеж. Зная, че ще оцелея. Не може току-така да преминавам през толкова много страдания. Когато бях малък, имаше един свещеник, малък завързак, който обичаше да говори за смъртните грехове и ада. Изглежда това беше хобито му. Не можеш да се спасиш от смъртен грях, това беше неговата теория. Снощи го сънувах, отец Хейли, облечен в черен халат и червен пиянски нос, как маха с пръст към мене и ми казва: „Срамота, Ричард Пинцети, смъртен грях, ще отидеш в ада, момче, прокълнат да бъдеш“.

Изсмях му се. Ако това тук не е адът, къде е той. И единственият смъртен грях е да се откажеш.

Половината време бях в треска, останалото време ампутираните ми нозе ме сърбяха и от влагата болката бе наистина непоносима.

Но няма да се предам, кълна се. Няма да е за нищо. Не мога да понеса всичко това ей така, за нищо.

12 февруари

Слънцето отново изгря, хубав ден. Надявам се, че задниците на комшиите ще премръзнат.

Беше добър ден за мен. По-добър ден на този остров — здраве му кажи. Треската, която прекарах, докато вилнееше бурята, изглежда спадна. Бях отслабнал и ме тресеше, когато изпълзях от бърлогата си, но след като полежах върху топлия пясък на слънце два или три часа, почнах отново да се чувствам човек.

Изпълзях до южната част и намерих няколко дървета, изхвърлени от бурята, включително и няколко дъски от спасителната лодка. Едната от тях бе обраснала с мъх и водорасли. Изядох ги. Имаха ужасен вид. Сякаш бях изял пластмасово перде за баня. Но в този следобед се чувствах много по-силен.

Изтеглих, колкото можах дървото, за да може да изсъхне. Все още имам цял водонепромокаем пакет кибрит. Дървото ще го използвам за сигнален огън, ако никой се появи. Ако не се появи, ще го използвам за готвене. Отивам да посмъркам.

13 февруари

Намерих рак. Убих го и го изпекох върху малък огън. Тази вечер за малко отново да повярвам в Бога.

14 фев

Едва тази сутрин забелязах, че бурята е отнесла повечето от камъните, с които бях написал ПОМОЩ.

Но бурята свърши... преди три дни?

Наистина ли съм бил толкова друсан? Ще трябва да внимавам и да намаля дозата. Ами ако докато смъркам, премине някой кораб?

Отново събрах надписа, но ми отне много време и сега съм изтощен. Потърсих някой друг рак на мястото, където бях намерил предишния, но уви. Порязах си ръцете с камъните, които използвах за знака, но веднага ги дезинфекцирах с йод, въпреки че бях много отпаднал. Трябва да се грижа за ръцете си. Каквото и да става.

15 фев

Една чайка кацна на върха на скалата. Отлетя надалеч, преди да мога да се приближа до нея. Пратих я по дяволите чак до ада, където да изкълве налетите с кръв очички на отец Хейли през вечността.

Ха! Ха!
Ха! Ха!
Ха!

17 (?) фев

Отрязях десния си крак в коляното, но изгубих много кръв. Въпреки хероина, болката се изостри. Шокът и травмата биха убили някой слабак. Нека да ви отговоря с въпрос. До каква степен пациентът иска да оцелее? До каква степен пациентът иска да живее?

Ръцете ми треперят. Ако ми изневерят, съм свършен.

Нямат право да ме предадат. Никакво право. През целия си живот съм се грижил за тях. Грижил съм се като за бебета. По-добре да не рискуват. Или ще съжаляват. Поне не съм гладен.

Една от дъските от спасителната лодка се бе разцепила по средата. Единият ѝ край бе удължен. Използвах това. Скимтях, но се заставих да чакам. И след това си спомних, за шишчетата, които правехме по време на пикниците. На вилата на Бил Хамърсмит на Лонг Айленд имаше огнище, на което можехме да изпечем цял вол. Обикновено сядяхме на верандата в сумрачната вечер с големи питиета в ръце и приказвахме за новостите в хирургията, за резултатите от игри на голф или за нещо друго. И вятърът донасяше до нас сладкия аромат на препечено свинско. Юда Искариотски, сладкия аромат на печено свинско.

Фев?

Отрязях и другия си крак в коляното. Цял ден бях унесен. „Докторе, беше ли необходима тази операция?“ Ха-ха. Ръцете ми треперят като на старец. Ненавиждам ги. Кръв под ноктите. Струпей. Помните ли модела в медицинския факултет със стъклен корем? Точно така се чувствам. Само дето не искам да погледна. Няма нито начин, нито как. Спомням си, че Дом казваше така. Приближаваше се с танцуваща походка до тебе на ъгъла на улицата с якето си с надпис на клуба „Хайуей аутлоус“. И ако го попиташ „Дом, как ще се справиш с нея?“ Дом отговаряше „Няма нито начин, нито как“. По дяволите. Старият Дом. Бих искал да си остана в махалата. Това тук ме изсмука до костите, както Дом би казал. хаха.

Но доколкото знам, със съответната терапия и с протези, ще се чувствам сто на сто подновен. Мога да се върна и да казвам на хората. „Тук. Е мястото където. Се случил.“

Хахаха!

23 (?) февруари

Намерих умряла риба. Изгнила и вонлива. Така или че я изядох. За малко да се издрайфам, но не си позволих. Ще оцелея. Залезите, така приятно изглеждат, когато си друсан.

Февруари

Не мога да се осмеля, но ще трябва. Как бих могъл да завържа бедрената артерия толкова високо? Тя е голяма като шибана бариера.

Но трябва да го направя. Маркирах в горната част на бедрото все още месестата част. С ей този молив.

Бих искал да мога да спра да скимтя.

Фе

Ти... заслужаваш... почивка... днес така че стани и отиди в Макдоналдс... две телешки кюфтета... специален сос марули... туршия... лук върху сусамово хлебче...

Дай... дайдай.... даааааай...

Фев

Погледнах лицето си във водата. Не виждам нищо друго, освен череп, покрит с кожа. Полудял ли съм вече? Сигурно. Сега съм истинско чудовище, жалка отрепка. Нищо не е останало от слабините надолу. Просто отрепка. Глава прикрепена към туловище, което се движи по пясъка с лакти. Рак. Друсан рак. Така ли се наричам сега. Хей, човече, аз съм само един друсан рак, помогнете на нещастния рак.

Хахахахаха

Казват, че човек е това, което яде и ако е така, НЕ СЪМ СЕ ПРОМЕНИЛ НИ НАЙ-МАЛКО! Скъпи боже, шок-травма, шок-травма, НЯМА ТАКОВА НЕЩО КАТО ШОК-ТРАВМА

ХА

Фе/40

В унес мислех за баща ми. Когато беше пиян, забравяше английския си. Не че имаше кой знае какво да каже. Шибано копеле. Така съм щастлив, че се магнах от къщата ти, татенце, ти шибано мазно копеле нищо, шифър нула пълна нула. Знаех си, че съм го направил. Разкарах се от тебе, нали? Вървах на ръцете си.

Нищо не ми остана за отрязване. Вчера отрязах ушите си.

лявата ръка мие дясната, лявата ръка не трябва да знае какво десните ти ръце вършат един картоф, два картофа, три картофа ние имаме хладилник с голяяяма врата

хахаха

На кой му пука тази ръка или другата, добра храна добро месо добър Боже нека да ядем

дамски пръсти

вкусът им е точно като дамски пръсти

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.